

Quiet cities – Warsaw

Fotografie Radka Jaworskiego

Quiet cities – Warsaw

Fotografie Radka Jaworskiego

Quiet cities – Warsaw

Fotografie Radka Jaworskiego

Katalog wystawy pod redakcją
Tadeusza Skoczka

Warszawa 2025

Galeria Brama Bielańska Cytadeli Warszawskiej
ul. Skazańców 25, 01-532 Warszawa
(19 sierpnia 2025 – 30 września 2025)

Kurator wystawy
Marzena Jaworska

Autorzy tekstów:
Marzena Jaworska, Małgorzata Karolina Piekarska

Autor fotografii:
Radek Jaworski

Wystawa pod patronatem
Okręgu Warszawskiego Związku Polskich Artystów Fotografików

Realizacja na zlecenie Wydawcy
OFI Krzysztof Gawrychowski

ISBN 978-83-68378-21-4
Wydawnictwo Muzeum Niepodległości
(identyfikator wydawnictwa naukowego 42 700)
al. Solidarności 62; 00-240 Warszawa
wydawnictwo@muzn.pl

Spis treści

- 9 MARZENA JAWORSKA
 „Quiet cities – Warsaw”.
 Wizualna medytacja nad współczesnym miastem
- 13 MAŁGORZATA KAROLINA PIEKARSKA
 Warszawski wieczór,
 czyli stolica w obiektywie Radka Jaworskiego
- 21 KATALOG
- 46 Spis fotografii
- 47 Wystawy w Galerii Brama Bielańska

RADEK JAWORSKI, ur. w 1970 r. we Wrocławiu. Absolwent Kulturoznawstwa na Uniwersytecie SWPS w Warszawie. Ukończył Warszawską Szkołę Fotografii i Grafiki Projektowej, dyplom w Pracowni Fotografii Kreatywnej pod kierunkiem prof. Wojciecha Prażmowskiego. Jest członkiem Związku Polskich Artystów Fotografików „ZPAF” oraz fotoreporterem Polskiej Agencji Fotografów „Forum”. Fotografiją zajmuje się od lat 90. XX w. Specjalizuje się w fotografii artystycznej, reportażowej, dokumentalnej i krajobrazowej. Jego prace często eksplorują tematykę pamięci, przemijania, śladów obecności/nieobecności człowieka oraz przestrzeni miejskich i naturalnych. W swoich projektach unika dosłowności, poszukując subtelnych i malarskich ujęć. Twórczość fotograficzna Radka Jaworskiego to połączenie głębokiej wrażliwości estetycznej z dokumentalną uważnością. Jego zdjęcia – często czarno-białe, minimalistyczne i pełne symboliki – balansują pomiędzy fotografią krajobrazową, miejską a conceptualną. Prace Radka Jaworskiego znajdują się w prywatnych kolekcjach w Polsce i za granicą.

www.radekjaworski.com

Marzena Jaworska

Muzeum Niepodległości w Warszawie

ORCID: 0009-0006-8294-4516

„Quiet cities – Warsaw”.

Wizualna medytacja nad współczesnym miastem

Twórczość fotograficzna Radka Jaworskiego to połączenie głębokiej wrażliwości estetycznej z dokumentalną uważnością. Artysta ukończył Warszawską Szkołę Fotografii i Grafiki Projektowej, gdzie obronił dyplom w pracowni prof. Wojciecha Prażmowskiego. Współpraca z jednym z najważniejszych twórców polskiej fotografii kreatywnej miała istotny wpływ na kształtowanie się języka wizualnego Jaworskiego – refleksyjnego, wyciszonego, operującego metaforą i niedopowiedzeniem. Jego późniejsze projekty, takie jak: „Krzyk Ciszy”, „Ślady”, „Zapomniane” oraz prezentowany na wystawie cykl: „Quiet cities – Warsaw”, noszą wyraźne piętno tej formacyjnej pracy: fotografii rozumianej nie tylko jako dokument, ale także jako środek wyrazu artystycznego i narzędzie medytacji nad światem.

Fotografie z serii „Quiet cities – Warsaw” pochodzą z długofalowego projektu fotograficznego, realizowanego przez Radka Jaworskiego w latach 2014–2022. W polu jego zainteresowania znalazł się krajobraz współczesnych polskich aglomeracji. Jak wyjaśnia autor: „Zainteresowała mnie struktura przestrzenna miasta tworząca rodzaj scenografii dla mieszkających w niej ludzi, w szczególności jego strefy centralnej (śródmiejskiej), będącej «sercem miasta». Jest to osobliwe forum życia miejskiego, szczególny rodzaj przestrzeni”.

Na fotografiach z projektu „Quiet cities – Warsaw” miasto staje się niemal „puste”, a jedyną obecnością w kadrze jest milcząca przestrzeń – budynki, ulice, czasem pojedynczy człowiek gdzieś w oddali. W tej ciszy Jaworski nie pozostawia jednak poczucia pustki w negatywnym sensie. Wręcz przeciwnie, w jego zdjęciach cisza to moment, w którym odbiorca może poczuć głębszy związek z otoczeniem – z rzeczywistością, która w codziennej gonitwie i krzątaniu jest często niedostrzegana. W fotografiach cisza ma wymiar emocjonalny i filozoficzny. Jaworski potrafi uchwycić w kadrze chwilę, które wydają się zatrzymane w czasie, jakby otoczone specyficzną atmosferą spokoju, zamyślenia, a nawet samotności.

Seria zdjęć z Warszawy ukazuje stolicę z takiej właśnie perspektywy: bez dynamiki codziennego zgiełku i ruchu, a zamiast tego – w stanie chwilowego zatrzymania. Fotograf spogląda na miasto, w momencie gdy ono pomału wycisza się i spowalnia. Operuje przy tym czarno-białą estetyką, dzięki której potęguje wrażenie dystansu, refleksji, a czasem wręcz melancholii.

Podstawowa przestrzeń, w której porusza się fotograf, to rozświetlone śródmieście. Światło lamp, neonów, ekranów, wprowadza inną jakość i podziały. Widoki zawierają wyraźne struktury geometryczne, potęgują się kontrasty wyznaczające granice między nowym i starym, ruchem a trwaniem chwili. Dodają one dramatyzmu, a jednocześnie wprowadzają uporządkowaną, minimalistyczną estetykę.

Oprócz symetrii i geometrii urbanistycznych form, typowymi motywami tej serii są: monumentalne bryły architektoniczne, ulice i zaułki oraz nieliczni, sporadycznie pojawiający się przechodnie. Warto zwrócić uwagę na tę subtelna narrację społeczną. Jaworski świadomie ogranicza obecność ludzi. Mieszkańcy miasta w dużym stopniu są zredukowani do elementów kompozycyjnych, pozostając w cieniu otaczających ich urbanistycznych struktur. Często stanowią odizolowane postacie przebywające w odosobnieniu, zatopione we własnych

myślach. Sprawiają wrażenie, jakby cała otaczająca ich miejska sceneria została stworzona tylko dla nich. Kiedy pojawiają się, są zaledwie cieniem, fragmentem kompozycji – ale nie głównym bohaterem. Światło w tych zdjęciach nie tylko rozświetla przestrzeń, ale także podkreśla stan samotności i izolacji. Takie podejście wymaga od fotografa nie tylko technicznej biegłości, ale także głębokiej wrażliwości na klimat miejsca i chwilę. Dzięki operowaniu światłem i cieniem, fotografie opowiadają o mieście, które mimo swojej monumentalności, wciąż zawiera w sobie przestrzeń do refleksji i spokoju.

„Quiet cities – Warsaw” to niezwykle interesujący cykl fotograficzny. Artysta w subtelny sposób łączy w nim dokumentację miasta z poetycką obserwacją rzeczywistości i medytacyjną refleksją nad współczesnością. Jego fotografie to sztuka wyciszenia, ale też subtelnego komentowania, w którym używa przestrzeni, światła i cienia, by podkreślić „niedopowiedzenie”. Nic nie jest w pełni ukazane, a raczej sugerowane. To zaproszenie widza do własnej refleksji. Zdjęcia te to także świadectwo konsekwentnej, minimalistycznej praktyki artystycznej Radka Jaworskiego, w której uchwycona przestrzeń mówi więcej niż słowa.

Małgorzata Karolina Piekarska

Muzeum Niepodległości w Warszawie

ORCID: 0000-0002-6551-6839

Warszawski wieczór, czyli stolica w obiektywie Radka Jaworskiego

Przez miasto jadą nocne tramwaje
Pod twoim oknem przystanął mrok
Nikogo nie ma, nocny przystanek
Jakże daleko odeszłaś stąd

Leszek Antoni Moczulski
(fragment piosenki *Nocne tramwaje*
z repertuaru zespołu „Skaldowie”)

Ta stara piosenka „Skaldów” zabrzmiała mi w uszach, gdy tylko zobaczyłam fotografię Radka Jaworskiego prezentującą Warszawę – moje rodzinne miasto.

Czarno-biała fotografia, która dominowała do połowy lat 50. XX wieku, została pod koniec ubiegłego stulecia wyparta przez kolor. Nadal jednak ma swoich zwolenników, głównie wśród artystów fotografików, do których należy Radek Jaworski. Jego zdjęcia, powstałe w ramach projektu „Quiet cities – Warsaw” pokazują stolicę Polski inną od tej, którą widzimy na co dzień. Wpływ na to, bez wątpienia, ma nie tylko wspomniana już ich monochromatyczność, która dodaje tematowi bardziej emocjonalnego akcentu, lecz także pora wykonania zdjęć.

Michael Langford – słynny amerykański fotograf, w książce o podstawach fotografii napisał, że „fotografia czarno-biała jest bardziej subtelna i interpretacyjna, a mniej realistyczna niż fotografia kolorowa”. Wynika to zapewne z tego, że obrazy monochromatyczne nie są bezpośrednim odzwierciedleniem przedstawianych tematów, ale czymś w rodzaju abstrakcji rzeczywistości. Pokazują bowiem kolory w odcieniach szarości, co w terminologii komputerowej nazywa się po prostu „skalą szarości”.

Ponadto w pracach Jaworskiego znaczenie ma pora dnia wykonania fotografii – zmierzch, a nawet wieczór, gdy miasto – przynajmniej w teorii – szykuje się do snu. Specjalnie użyłam tu sformułowania „w teorii”, bo czy śródmieście Warszawy – główny bohater prac Jaworskiego – kiedykolwiek zasypia?

Dwadzieścia cztery monochromatyczne fotografie to opowieść o mieście, które każdy widzi inaczej. Dla Jaworskiego jest ono senne i wyludnione – i takich miejsc artysta w nim szukał. Pamiętać jednak trzeba, że ktoś inny mógłby uchwycić tu ruch ustawiając np. długi czas naświetlania. Tak chętnie czynili fotograficy w latach 70. przedstawiając zdjęcia nocnej Warszawy, na których rzucała się w oczy przede wszystkim smuga świateł samochodów mknących przez miasto. Dla Jaworskiego jednak ta senność i wyludnienie zdają się być kluczowe. Ludzie stanowią tu tylko sztafaż i dodatek do miasta, choć przecież w dzień to oni tworzą miasto. Dla Jaworskiego miasto nie jest, jak w *Awangardzie Krakowskiej* u Tadeusza Peipera, obecne w połączeniu ze słowami „masa” i „maszyna”, ale w swojej miejskiej prostocie bez owej ludzkiej masy. Zresztą... człowiek w mieście sportretowanym przez artystę zdaje się być zawsze samotny.

Świetnie widać to na fotografii zatytułowanej *Aleje Jerozolimskie. Przystanek kolejowy „Warszawa-Powisłe”*, na którym fotograf uwiecznił siedzącą na murku postać z plecakiem, w samotności oczekującą na transport. Na tym zdjęciu wszelkie życie zdaje się być za szybami pociągu, który pędzi w przeciwnym

kierunku. Siedząca postać czeka na swoją kolej, ale nie jest jej po drodze z tym światem, który w tej chwili ją mija.

Równie samotna zdaje się być postać uchwycona na fotografii pt. *Aleje Jerozolimskie. Przystanek kolejowy „Warszawa-Ochota”*. Kierująca swe kroki do schodów wiodących na stację kobieca postać idzie niespiesznie w stronę światła. Kultowy peerelowski przystanek, stworzony w latach 1954–1962 przez architektów Arseniusza Romanowicza i Piotra Szymaniaka wraz z zespołem, stanowi jedyny jasny punkt, przy czym światło wylewa się spod skrzydeł pochylonego, charakterystycznego dachu. Jakby chciało powiedzieć: „Życie toczy się na dworcu. Zapraszam!”.

Samotne są też postaci na fotografii pt. *Plac Defilad. Trybuna honorowa*. Czwórka osób, które zdają się nie być powiązane ze sobą, patrzy na Domy Towarowe Centrum, jakby chciała dostrzec w spowitym mrokiem mieście to, co rozświetlają neony i uliczne latarnie. Co to jest? Nie wiemy. Artysta pokazał nam odwrócone plecami sylwetki patrzących na rozświetloną Ścianę Wschodnią. Czy tam, gdzie patrzą czeka na nich lepszy świat?

Niemniej samotne są osoby uchwycone na fotografii pt. *Marszałkowska. Domy Towarowe Centrum*. Widzimy na niej przedstawienie Warszawy, której niegdyś główne handlowe budynki informują o ofercie jedynie neonami. Spacerująca para jest tu sztafażem, podobnie jak pogrążona w mroku sylwetka stojącej przed drzwiami kobiety, czy druga postać siedząca na ławce. Handel, który przeniósł się do galerii handlowych, nie wyparował ze śródmieścia i Ścianę Wschodniej głównej arterii stolicy. Nocna Marszałkowska – miejsce spacerów zakochanych pozwala na zagłębienie do wnętrza od strony ulicy i snucie ewentualnych planów zakupowych, czy na rozmowy o modzie. Gigantyczny napis ZARA, stanowiący neon popularnej „sieciówki”, stanowi zachętę do zakupów.

Jeszcze bardziej samotny zdaje się być mężczyzna ze zdjęcia pt. *Foksal*. Stoi przed wystawą sklepu z ubraniami. Czy patrzy na witrynę? Czy raczej korzysta z blade-go światła, by sprawdzić coś na telefonie? Pochylona głowa sugeruje to drugie. Nie ma tu zainteresowania ofertą sklepu, a raczej wykorzystywanie tego, co daje oświetlona witryna. Czy gdyby był na spacerze z kimś, korzystałby z jej światła?

Podobnie ujęty został mężczyzna na zdjęciu pt. *Pańska. Muzeum Sztuki Nowoczesnej*. Oto stoi przed szybą, za którą widać ekspozycję muzealną, złożoną ze znaków – logo różnych firm. Nieczynna placówka muzealna przyciąga oświetlonym wnętrzem, które mimo zamknięcia dostępne jest do kontemplacji. O czym myśli mężczyzna? Czy zainteresowało go logo wydawnictwa Czytelnik? Orbisu? Czy jednak Herbapolu? Nigdy nie dowiemy się, ale spoglądając na przestrzeń, którą obserwuje bohater zdjęcia, możemy jak on – szukać znajomych znaków.

Do tegoż muzeum, aczkolwiek w innej lokalizacji, przenosi nas fotografia pt. *Śliska. DM „Emilia”. Muzeum Sztuki Nowoczesnej*. To spojrzenie w głąb pawilonu, który stanowił przestrzeń ekspozycyjną zanim otwarto główną siedzibę Muzeum Sztuki Nowoczesnej na placu Defilad. To także spojrzenie w świat, którego już nie ma. Pustym leżakom towarzyszy metalowe krzesło ogrodowe, zaprojektowane w 1968 roku przez Henryka Sztabę. Komplet takich krzeseł kosztuje dziś nawet trzy tysiące złotych, bo mebel jest jednym z najbardziej rozpoznawalnych w Polsce. Na szybie widzimy reprodukcję plakatu autorstwa Tomasza Sarnackiego *W samo południe*, uchodzącego dziś nie tylko za przedstawienie historyczne, ale wręcz kultowe. Za szybą oświetlona, ale zamknięta już dla zwiedzających przestrzeń wystawiennicza pawilonu, który teraz pełni inną funkcję, zdaje się informować o tym, że zwiedzających zaprasza jutro.

Wbrew pozorom, Jaworskiego interesuje też ruch, ale w formie zastygłej. Dobrym przykładem jest fotografia pt. *Most Śląsko-Dąbrowski* pokazująca zastygłe

w ruchu trzy samochody, a przede wszystkim tramwaj, który choć znajduje się z prawej strony kompozycji to jako pierwszy przyciąga wzrok. Może właśnie jedzie nim ktoś, kto nuci refren z piosenki „Skaldów” – „Zabłądziły światła w mrok, nie odnajdę drogi już / Choć podobnych ulic sto, nie odnajdę twoich ust”? Ale czy to ważne? Dla autora najważniejsze jest tu miasto, a nie człowiek w tramwaju. Mimo tego, dopiero po chwili widz widzi, że połowę kadru zajmuje rzeka, która przecież w rzeczywistości płynie wolniej niż jadą samochody, czy wolniejszy od nich tramwaj. Jednak zatrzymanie w kadrze pozwala na zrównanie się dwóch prędkości – wody, która nigdy nie przestaje płynąć oraz tramwaju i sznura aut, który w dzień sunie nieprzerwanie, a w nocy falami. Przecież żadne miasto bez maszyn, w znaczeniu komunikacji, nie istnieje. Dziś, gdy komunikacja odbywa się także na rzece, to zestawienie tego co na moście, z tym co pod mostem, здаje się wprowadzać nas w opowieść o mieście, które zauroczyło artystę.

Most Świętokrzyski to z kolei fotografia wykonana z boku, prezentująca most od strony brzegu rzeki. Co ciekawe, zdjęcie здаje się zdradzać geometryczne zainteresowania autora. Most można tu jednak odczytać w sposób antropomorficzny. Oto przeprawa, znajdująca się niemal w centrum stolicy, została zaprojektowana jako most wantowy, czyli podwieszony, oparty na jednym pylonie. Zdaje się on łączyć dwa brzegi miasta, niczym witrufiański człowiek wpisany w koło. Pylon jest tym człowiekiem, a wanty jego ramionami, ogarniającymi geometryczną doskonałość kompozycji mostu, ale i samego zdjęcia przedstawiającego jedną z wizytówek współczesnej Warszawy.

Warszawa w oczach Jaworskiego to także wielkie budynki, które fascynują artystę, ale do których podchodzi z matematyczną precyzją ustawiając środek kompozycji tak, by podkreślić ich geometrię. Czyż nie zapowiedział tego już we wspomnianym tu zdjęciu Mostu Świętokrzyskiego? Zamiłowanie do geometrii widać również na zdjęciu pt. *Rondo Dmowskiego. Budynek „Uniwersalu”*,

przedstawiającym rozebrany już budynek stanowiący wcześniej architektoniczne dopełnienie tak zwanej Ściany Wschodniej. Przy czym, gdyby nie podpis pod zdjęciem, widz nie miałby pojęcia co ogląda. Wszystko dlatego, że tytułowy budynek był regularnie zasłaniany reklamami. Ale wielkoformatowe plansze stanowią część nowoczesnego miasta, które nastawione jest na konsumpcję, a nie tylko podziwianie własnego krajobrazu. Widać to zresztą na wspominanej już fotografii pt. *Marszałkowska. Domy Towarowe Centrum*, na której znalazł się wielki napis ZARA. Reklamy wielkoformatowe – obecne w miejskim krajobrazie – są swoistym elementem zatrzymania warszawskiego świata. W końcu, w odróżnieniu od budynków podlegają częstej zmianie. Przeciwnieństwem takiej fotografii, na której artysta uchwycił budynki z reklamami jest zdjęcie pt. *Rondo Dmowskiego. Rotunda PKO i budynek „Uniwersalu”*, na którym widać nieistniejący już wieżowiec bez jakiegokolwiek reklamy. Wbrew pozorom rzadki to widok. Budynek Uniwersalu należał bowiem do tych, które najczęściej pokrywały reklamy.

Wielkie warszawskie budynki ujęte w geometryczne kadry, pokazują miasto pełne szkła i stali, co widać zwłaszcza na fotografiach pt. *Złota. CH „Złote Tarasy” i Wieżowiec Złota 44* lub drugiej pt. *Złota. Wieżowiec Złota 44*. Przy czym artysta zdecydował się na ujęcie od dołu, co daje widzowi możliwość spojrzenia na architekturę z perspektywy zbieżnej, niemal ciągnącej się w nieskończoność aż po nieboskłon.

Inne ujęcie geometryczne widać na fotografii pt. *Rondo Charles’a de Gaulle’a. Centrum Bankowo-Finansowe*, na którym twórca przedstawił ujęte przez szybę wnętrze luksusowego salonu samochodowego. Przedzielone na pół okno w sposób naturalny dzieli kompozycję. Nie jest to jednak podział symetryczny i nie o to chodzi. Z lewej strony widzimy ścianę z fotosami, z prawej drzwi. A co z widzom? Kogo stać na auto może w ciągu dnia wejść przez drzwi. Pozostali mogą na nie patrzeć przez szybę tak, jak pracownicy salonu patrzą na fotosy.

Fotografie Jaworskiego to także spojrzenie na miasto poprzez pryzmat tego, co odbija się w szklanych wysokościach. Stąd fotografie pt. *Plac Grzybowski. Wieżowiec „Cosmopolitan”*, który artysta uwiecznił kilkakrotnie, za każdym razem skupiając się na innym aspekcie przeglądania się miasta w jego szybach. Ale równocześnie, za każdym razem zwracając uwagę na ogrom szklanej powierzchni budynku. Podobnie jest w przypadku fotografii pt. *Miedziana. Wieżowce przy Rondzie Dmowskiego*. Czy o takich szklanych domach mówił Cezaremu Baryce – bohaterowi *Przedwiośnia* Stefana Żeromskiego jego ojciec, namawiając przeszło sto lat temu syna na powrót do Polski? Czy tak wyobrażał sobie Warszawę przyszłości?

Może nad tym duma nagi manekin ze zdjęcia pt. *Rynek Starego Miasta*, siedzący na wystawie jednego ze sklepów na rynku. Wystawie, w której odbija się Stare Miasto. Jakże nie pasujące do nowoczesnej Warszawy z pozostałych zdjęć, a jednak stanowiące jej integralną część. Ale cóż... jak śpiewał Książę Mantui w III akcie opery *Rigoletto* Giuseppe Verdiego – „kobieta zmienną jest”, a Warszawa jest kobietą. I podobnie jak siedzący w witrynie manekin zmienia swoje korale, tak i ona zmienia swoje budynki zastępując nowymi, albo przerabiając stare lub przenosząc ciężar życia z jednego mostu na drugi, z jednej ulicy na tę obok, czy z jednego ronda na inne. Kiedyś centrum miasta stanowiła Starówka. PRL przeniósł je do Domów Towarowych Centrum. Dziś jest to i plac Grzybowski, ale i okolice Emilii Plater. A Warszawa wciąż się zmienia, fascynując artystów malarzy, którzy starają się oddać jej piękno. Z kolei artyści fotograficy starają się zatrzymać w czasie coś jeszcze bardziej ulotnego – chwile, kiedy są z nią sam na sam, kiedy wędrujący jej ulicami ludzie stanowią tylko tło dla jej piękna, a oni sami przez odpowiednie ustawienie aparatu pokazują nam to, co w niej widzą. Radek Jaworski postawił na architektoniczno-industrialne walory Warszawy, choć jest to miasto, którego 75% powierzchni stanowią tereny zielone. Ale polska zieleń podobno wszędzie wygląda tak samo. A Warszawa w swoim architektonicznym miejskim ładzie i nieładzie jest wyjątkowa.

Katalog

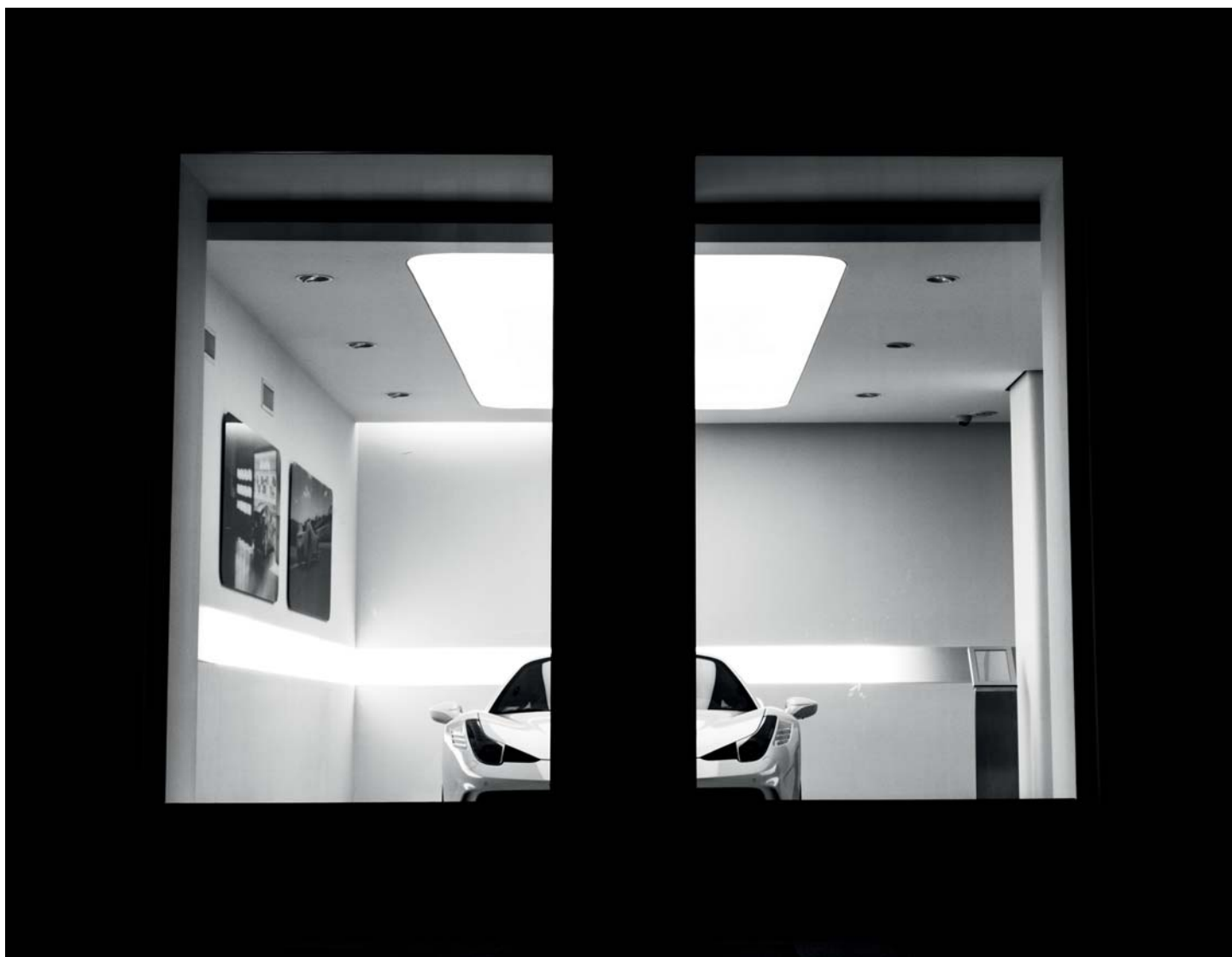

Spis fotografii

- 22 Most Śląsko-Dąbrowski.
- 23 Marszałkowska. Domy Towarowe Centrum.
- 24 Śliska. DM „Emilia”, Muzeum Sztuki Nowoczesnej.
- 25 Złota. Wieżowiec „Złota 44”.
- 26 Aleje Jerozolimskie. Przystanek kolejowy „Warszawa Powiśle”.
- 27 Pańska. Muzeum Sztuki Nowoczesnej.
- 28 Aleje Jerozolimskie. Przystanek kolejowy „Warszawa Ochota”.
- 29 Plac Grzybowski. Wieżowiec „Cosmopolitan”.
- 30 Sienna. Budynek „Warsaw Towers”.
- 31 Plac Grzybowski. Wieżowiec „Cosmopolitan”.
- 32 Foksal.
- 33 Rondo Charles'a de Gaulle'a. Centrum Bankowo-Finansowe.
- 34 Złota. Wieżowiec „Złota 44”.
- 35 Plac Grzybowski. Wieżowiec „Cosmopolitan”.
- 36 Złota. CH „Złote Tarasy” i Wieżowiec „Złota 44”.
- 37 Miedziana. Wieżowce przy rondzie Daszyńskiego.
- 38 Rondo Dmowskiego. Rotunda PKO i Budynek „Uniwersalu”.
- 39 Most Świętokrzyski.
- 40 Sienna. Budynek „Warsaw Towers”.
- 41 Plac Grzybowski. Wieżowiec „Cosmopolitan”.
- 42 Rynek Starego Miasta.
- 43 Śliska. Hotel „InterContinental”.
- 44 Rondo Dmowskiego. Budynek „Uniwersalu”.
- 45 Plac Defilad. Trybuna Honorowa.

Wystawy w Galerii Brama Bielańska Muzeum Niepodległości

1. Henryk P. Hereć; Oswajanie przestrzeni; 17 września – 24 października 2011
2. Remus Wilson; Siły pierwotne; 26 października – 21 listopada 2011
3. Antoni Fałat; Pamiątki rodzinne; 25 listopada – 29 grudnia 2011
4. Ewa Urniaż-Szymańska; Grafiki; 2–22 stycznia 2012
5. Nie chcemy walczyć z Polakami. Węgierscy huzarzy na ziemiach polskich latem 1944 roku; 5–16 sierpnia 2015
6. Maciej Rataj 1884–1940. W 75. rocznicę śmierci; 20 sierpnia – 6 września 2015
7. Feliks Mostowicz; Kazachstan – Ursynów. Droga Feliksa Mostowicza do kraju przodków; 18 września 2015 – 24 stycznia 2016
8. Leszek Marek Krześniak; Tadeusz Kościuszko: Mereczowszczyzna – Solura; 28 stycznia – 28 lutego 2016
9. Wystawa zbiorowa artystów z Meksyku i Polski; MOSTY: Znad Wisły po Río Bravo; 6–28 lutego 2016
10. Grażyna Kostawska i Piotr Szalkowski; Czasy kościuszkowskie; 2 marca – 3 kwietnia 2016
11. Muzeum Polskie w Rapperswilu; 7 kwietnia – 8 maja 2016
12. Krzysztof Pawłowski; Pasja; 9 kwietnia – 8 maja 2016
13. Łukasz i Stanisław Hadyna; Orzeł Biały – znak wolności; 12 maja – 5 czerwca 2016
14. Gustaw Hadyna; Ojcom naszym; 12 maja – 5 czerwca 2016
15. Marta Staszczyk; Batiki; 10–30 czerwca 2016
16. Janusz Trzebiatowski; Pastele; 9 lipca – 14 września 2016
17. Żoliborz z rodzinnych albumów; 8 lipca – 18 września 2016
18. Magdalena Latosiewicz; Oczekiwanie; 15 września – 15 października 2016
19. Jerzy Teper; W BIELI I W CZERWIENI. Defensores Poloniae; 19 października 2016 – 9 stycznia 2017

20. Tadeusz Kurek; Stolice Polski w rysunkach Tadeusza Kurka; 18 stycznia – 12 marca 2017
21. Narodowa Sztuka Białoruska; 18–28 marca 2017
22. Sienkiewicza drogi do niepodległości; 7 czerwca – 2 lipca 2017
23. Plakaty marynistyczne; ze zbiorów Muzeum Niepodległości; 7–23 lipca 2017
24. Konstanty Sopoćko – twórca socrealistyczny. W zbiorach Muzeum Niepodległości w Warszawie; 7 lipca – 31 sierpnia 2017
25. Joanna Brześcińska-Roccio; Continuum... rysunki z ziemi włoskiej; 29 lipca – 3 września 2017
26. Aneta Skarżyński; Brzoza w kulturze słowiańskiej; 6–28 września 2017
27. Krystian Kwaśny; Drugi plan; 6 września – 8 października 2017
28. Piotr Rafałko; 100 portretów na 100-lecie odzyskania Niepodległości; 13 października – 12 listopada 2017
29. Artur Majka; Impresje warszawsko-lwowskie; 18 listopada 2017 – 7 stycznia 2018
30. Zdzisław Malinowski; Mogiły Powstańców Styczniowych; 12 stycznia – 4 marca 2018
31. Jan Tyszler; Fascynacje Jana Tyszlera; 10 marca – 1 kwietnia 2018
32. Pamięć. Ofiarom katastrofy smoleńskiej; 5 kwietnia – 13 maja 2018
33. Gabinet Bolesława Bieruta; 19 maja – 22 lipca 2018
34. Paulina Hortyńska; Śladami miast; 5–29 lipca 2018
35. Małgorzata Wrochna; Portrety smoleńskie; 2 sierpnia – 9 września 2018
36. Mirosław Szponar; Józef Piłsudski w kolorze; 14–30 września 2018
37. Dobiesław Gała; Wyzwalanie; 4 października – 4 listopada 2018
38. Józef Krzysztof Oraczewski; Ważne znaki. Wystawa z okazji setnej rocznicy odzyskania niepodległości; 8 listopada – 2 grudnia 2018
39. Sofia Mosiadz; Transformacje; 8 grudnia 2018 – 13 stycznia 2019
40. Janusz Trzebiatowski; Tryptyk Armenii. Ołtarz – Pieśń – Z ręki Boga. Katedra 2017–2018; 23 stycznia – 15 lutego 2019
41. Dzieła utracone. Z przeszłości w przyszłość poprzez teraźniejszość; 21 lutego – 31 marca 2019

42. Bronisław Wojciech Linke. Sprzeciw i zaangażowanie; 3 kwietnia – 12 maja 2019
43. Ewa Urniaż-Szymańska; Wczoraj dziś jutro? Wystawa Ewy-Urniaż Szymańskiej; 5–30 czerwca 2019
44. Traktat Wersalski – 28 czerwca 1919; 28 czerwca – 28 lipca 2019
45. Tomasz Sarnecki; W przededniu wolności; 11 lipca – 25 sierpnia 2019
46. Dziś idę walczyć, Mamo. Rysunki Bogusława Lustyka. Godzina W. Powstanie Warszawskie oczami artysty; 30 lipca – 25 sierpnia 2019
47. Baon Stołeczny w obronie Warszawy w 1939 r.; 30 sierpnia – 6 października 2019
48. Był taki wrzesień; 10–20 października 2019
49. Władysław Orkan. Poeta uciśnionych; 24 października – 8 grudnia 2019
50. PRACA I PASJA. PIOTR M. ZALEWSKI; 13 grudnia 2019 – 19 stycznia 2020
51. Dziedzictwo pokoleń dla przyszłości, Wystawa zbiorowa; 23 stycznia – 16 lutego 2020
52. Towarzystwo Rapperswilskie; Jan III Sobieski – król, wódz, polityk; 15 lutego – 15 marca 2020
53. Kłamstwo – wirus cywilizacji. Wystawa według pomysłu Tadeusza Zielińskiego; 3 czerwca – 16 sierpnia 2020
54. TAK NIEWIELU W HEROICZNEJ OBRONIE NIEBA NAD ANGLIĄ. POLACY W POWIETRZNEJ KAMPANII W 1940 ROKU; 27 sierpnia – 27 września 2020
55. SZLAKIEM DOLINY WISŁY; 7 października – 15 listopada 2020
56. BATALIONY CHŁOPSKIE; Armia Polskiego Państwa Podziemnego; 17 lutego – 21 marca 2021
57. Elżbieta Waga; Przejście; 18 maja – 6 czerwca 2021
58. Małgorzata Podziomek-Kotecka; MAGIS ART. Od profanum do sacrum; 10 czerwca – 25 lipca 2021
59. Monika Gliga; CZY WIESZ ILE SYRENEK JEST W WARSZAWIE?; 28 lipca – 22 sierpnia 2021
60. KRYSZYNA KRAHELSKA; Opowieść o dziewczynie, która oddała swoją twarz Syrence Warszawskiej; 2–22 sierpnia 2021
61. Narodowa Galeria; Niepodległości Polski 100; 28 sierpnia – 14 listopada 2021

62. Galeria Malarstwa Historycznego. Podsumowanie projektu; 9 grudnia 2021 – 30 stycznia 2022
63. Śladami Tadeusza Kościuszki nad Wisłą; 4 lutego – 1 kwietnia 2022
64. Dążenie do ideału. Zofia Solarzowa; 6–8 kwietnia 2022
65. Włodzimierz Zakrzewski (1916–1992) – postimpresjonista; 28 kwietnia – 10 maja 2022
66. Magdaleny Latosiewicz REDSTORRIES HAIRSTORRIES HERSTORRIES; 11 maja – 30 września 2022
67. Zdzisława Kruszyńskiego „Historia w portretach zapisana”; 12 października – 9 listopada 2022
68. Pejzaż Polski 2022; 11–28 października 2022
69. Kwiaty Polskie 2022; 2–06 listopada 2022
70. Oto dni krwi i chwały. Reduta Ordona oraz Rakietnicy Królestwa Polskiego; 10 listopada 2022 – 31 stycznia 2023
71. Karol Lewakowski 1836–1912; 9–24 lutego 2023
72. „Pejzaże Orkana” fotografie Wojciecha Noworyty; 8 lutego – 8 marca 2023
73. Ballada Napoleńska. 210 lat od upadku Księstwa Warszawskiego; 10 marca – 11 kwietnia 2023
74. Być kobietą...Twórczość młodego pokolenia; 10 marca – 11 kwietnia 2023
75. Pejzaże Mazowsza; 19 maja – 5 czerwca 2023
76. „Dzieło rąk naszych wspieraj (Ps 90,17)” Judaika Grzegorza Dudały; 9 maja – 16 maja 2023
77. Radzymin – w obronie Odrodzonej; 23 maja – 7 czerwca 2023
78. „Mazowieckie Pory Roku” Fotografie Wojciecha Noworyty; 6–16 czerwca 2023;
79. „Dźwiękiem malowane” Zbigniew Hofman & Babsztyl; 19 maja – 20 czerwca 2023
80. Maków nad Orzycem; 23 czerwca – 2 sierpnia 2023
81. „Niezmiennie zachwycająca...” Fotografie Ewy Siwieckiej; 4 sierpnia – 1 września 2023
82. XXIII Salon PolArt; 5–29 września 2023

83. MUZYCZNE TWARZE NIEPODLEGŁOŚCI. Polscy kompozytorzy emigracyjni – muzyka i ich losy; 17 września – 4 października 2023
84. Ludwig Angerer Der Ältere – malarstwo; 6 października – 6 listopada 2023
85. Ludzie tradycji kościuszkowskiej; 2 lutego – 8 maja 2024
86. Tadeusz Kościuszko. Generał Armii USA oraz Paweł Edmund Strzelecki i Góra Kościuszki; 7 lutego – 8 maja 2024
87. Wszystko gra. As bierze raz. Z kartami w niewoli i na wolności; 10–23 maja 2024
88. Piotr Gagan – Puszcza Białowieska. Zielone Płuca Europy; 28 maja – 21 czerwca 2024
89. Festiwal Kreatywnych Kobiet/ Creative Women; 27 czerwca – 27 sierpnia 2024
90. Okruchy pamięci. Fragments of memory; 19 września – 17 listopada 2024
91. Konteksty i kontrasty Warszawy (PIKTOGRAFIKON 2); 10 października – 17 listopada 2024
92. Trybunał dla Rosji; 19 listopada 2024 – 28 lutego 2025
93. Ikona Błogosławionej Rodziny Ulmów autorstwa Mateusza Środonia; 27 listopada – 10 grudnia 2024
94. Antoniusz i Kleopatra – rekonstrukcja zaginionego dzieła Henryka Siemiradzkiego; 11 grudnia 2024 – 8 stycznia 2025
95. Nie rzucim ziemi... Rzeźby Stanisława Hadyny; 5 marca – 10 kwietnia 2025
96. Człowiek w meloniku. Wojciech Korfanty; 1–30 kwietnia 2025
97. Bitwa Warszawska 1920 w zbiorach archiwalnych i pocztówkach Mariana Sołobodowskiego; 10 czerwca – 10 lipca 2025

Redaktor prowadzący

Marzena Jaworska

Korekta i redakcja językowa

Janina Tomczyk

Organizacja wystawy

Tomasz Jagodziński – Kurator Galerii Brama Bielańska, Wojciech Samborski

Organizacja produkcji

Piotr Maroński

Promocja

Justyna Wyszyńska

ISBN 978-83-68378-21-4

Wydawnictwo Muzeum Niepodległości

(identyfikator wydawnictwa naukowego 42 700)

al. Solidarności 62; 00-240 Warszawa

wydawnictwo@muzn.pl

Realizacja na zlecenie wydawcy

OFI. Krzysztof Gawrychowski

Nakład 200 egz.

ORGANIZATORZY

PATRONAT

PATRONI MEDIALNI

100 LAT © POLSKIEGO RADIA

PARTNER

